

II.

Снѣгъ се сипе на провала
 Писка вѣтъръ, фучи хала!
 Духа, плюва, парцалива,
 Стене, плаче като жива.
 Тамъ въ планинската кошара,
 Златко кола разтоваря.
 Сѣда леля недоволна;
 Втресло я е, зле е болна:
 — Прави, струвай, що ще правишъ,
 Искамъ огънь да непалишъ...
 Боже, отъ студъ ще загина! —
 Дума, плаче леля Гина...
 Мисли дълго чичо Златко:
 — Ехъ, отивамъ! — казва кратко.
 Тръгва, съ треперливи прѣсти
 Чичо Златко се прекръсти,
 Гледа — горе въ планината
 Свѣтятъ мраморни палати!
 Страхъ и трепетъ! — Пази Боже!
 Нека иде, който може!
 Снѣгъ натрупалъ, що се вика,
 До връхъ елха и борика...
 Що да прави? Гледа: свѣтне,
 Пламне огънь, гасне, трепне...
 — Нека става, що ще става!
 Чичо Златко се решава:

Падъ, тъне, пакъ се вдига
 И въ дворцитѣ той пристига...